

Вовка стукають по лобі

Того ранку вовчик Макс після сніданку вийшов із дому й поліз на дерево.

Височенний старий дуб ріс неподалік від «Лігва» — так батьки вовчика називали свій дім. Для Макса дерево було пунктом спостереження за лісом. Не за всім — лише за тими ділянками, які показував окуляр підзорної труби. Вовчик хотів би мати іншу трубу. Яка давала б змогу бачити більше. Та кращої його батьки, вовк Сірик та вовчиця Берта, в їхньому «Лісомаркеті» не знайшли.

І тепер Макс нарікав на свою оптику: не ладен так він зі свого місця розгледіти в лісі найбільш небезпечні місця. Вовчик не

збирався наносити їх на лісову карту, щоб мешканці оми-
нали загрозу десятою дорогою. Максові кортіло виявити
лиходіїв та кинути їм сміливий виклик. Отак запросто
прийти на допомогу тому, хто її потребує. Врятувати ліс.
А як пощастить — то й цілий світ.

Так-так, саме рятівником світу, лісовим супергероєм
уявляв себе вовчик. Колись він мріяв бути морським вов-
ком. Найкраще — піратом, безстрашним авантюристом,
мисливцем за скарбами. Маму Берту синові наміри тро-
хи хвилювали. Тож вона знайшла в пошуковій системі
«Лісонет» книгарню, вибрала й купила синові книжку
про піратів. Аби наочно пояснити: не герої вони зовсім,
а розбійники. Шастають безкраїми морськими просторами,
вишукують судна, нападають, грабують — ось звідки їхні
знамениті піратські скарби.

— Не славнозвісні вони, Максе, — сумнозвісні, — по-
вчала при цьому.

Вовчик уперся, здаватися не хотів.

— А раптом ті, на кого напали пірати, самі когось
пограбували? Чи нажилися нечесною працею, обдуривши
когось.

— То ти вважаєш — можна отак чинити? — здивува-
лася мама.

— Це покарання злочинців! — багатозначно мовив Макс, ще й поважно підняв пазуристу лапу. — Не чини погано — і на себе біди не накличеш!

Тато Сірик слухав-слухав і втрутився:

— Максе, ти ж хочеш бути лісовим детективом...

— Я вже ним є!

Підтверджуючи свої слова, вовчик гордо показав іграшковий пістолет. Стріляв він кульками, але все одно бив дуже боляче. Тож від справжньої зброї мало чим відрізнявся — такий само грізний, так само влучно вражає ворога.

— Справді, — визнав Сірик. — Ти довів це не так давно. Дізнався, куди зникають зайці. Спрацював краще за лісову поліцію. Відвів підозру від усіх вовків. Діяв майстерно. Але ж згадай, з чим прийшли до нас тоді ведмеді.

— Ніколи не забуду! — вишкірився Макс. — Звинували нас у викраденні тих зайчиків!

— А чому? — скрадливо запитав тато.

— Бо ми — вовки! Хижаки! А для лісової поліції хай що в лісі сталося — вовки винні!

— Докази нашої вини в лісової поліції були?

— Ні! Вовча порода — ось їхній доказ! Цього досить! Сірик із Бертою багатозначно презирнулися.

— А бач! — мовив тато переможно. — Поліція чинить погано, вважаючи лиходіями всіх вовків лише через нашу вовчу породу. Ти ж готовий назвати злодіями тих, на кого нападають морські пірати. Тобі досить того, що на своїх кораблях мореплавці, люди вони, звірі чи птахи, везуть різні товари. У тебе тут, — Сірик простягнув лапу, стиснувши кулак, і легенько постукав сина по лобі, — не вкладається: свої статки можна чесно заробити. Й торгувати можна чесно, не надурюючи.

— Це називається сте-ре-о-тип! — вимовила Берта по складах незнайоме Максові слово. — І якщо хочеш бути справжнім детективом, отак ліпше не мислити. Наробиш помилок. І будеш не кращим за тверді ведмежі лоби з лісової поліції.

Вовчик усе зрозумів. Та мрію стати морським вовком не полишив — просто відклав на далеке майбутнє. Сказав собі так: спершу наведе порядок у лісі, а потім уже візьметься за морські простори. І доведе — пірати не такі вже й розбійники, як про них пишуть у книжках. Вважати піратів лиходіями — теж сте-ре-о-тип: ох і важко вимовити Максові це складне слово.

Поки ж вовчик нудився. Бо навести порядок — означає побачити десь непорядок. Просиджував він на товстій

